

Žena, která mění svět

Elena Visloguzova

Cristina Muntean je žena, která mění svět k lepšímu. Je jednou z nás, obyčejných žen, která taktéž chybuje, raduje se ze svých malých úspěchů nebo sní o skvělé budoucnosti. Odlišuje se však tím, že patří k takzvaným „self-made women“, tj. ženám, které samy dosáhly toho, co mají, bez jakékoliv pomoci a podpory. Svým životním příběhem nás vyzývá a inspiruje k vytrvalosti v cestě za našimi sny.

Cristino, prozradte nám, kde vůbec začal Váš životní příběh?

Narodila jsem se v Rumunsku, v oblasti Transylvánie. Tam jsem studovala na gymnáziu a taky odmaturovala. Psal se rok 2000.

A co bylo pak?

Hned po škole jsem se dostala na univerzitu v Bukurešti. Zvolila jsem si studium žurnalistiky. Je to obor, který studenty láká pro svou netradičnost a neopakovatelnost. Stereotyp nehrozí, vždy přicházejí nové úkoly. Vystudovat žurnalistiku znamená rozvinout si cit k jazyku a vyvinout si smysl pro třídění důležitých informací od těch méně důležitých. Seznámíte se přitom s mnoha zajímavými lidmi. Moc mě to bavilo.

Lákalo mě ale poznat, jak žijí mí kolegové v zahraničí. Rozhodla jsem se proto využít výměnného programu Erasmus a vyrazit do francouzského města Grenoble. Zimní semestr školního roku 2002/2003 utekl nesmírně rychle. Byl plný nových setkání, zkušeností a nových lásek. Ve Francii také začal můj vztah s Čechem. Studoval v Praze VŠE a osudově byl ve stejnou dobu jako já na výměnném pobytu v Grenoblu.

V té době se ve Vás začala rodit myšlenka, že se odstěhujete do Prahy?

Ano, po výměnném pobytu v Grenoblu jsem se vrátila do Bukurešti, abych tam pouze dokončila své započaté studium. Už tehdy jsem věděla, že v Rumunsku dál žít nemohu.

Pobyt ve Francii změnil můj pohled na lidskou identitu. Pochopila jsem, co znamená být respektován pouze kvůli tomu, že jste lidská bytost. V Rumunsku musíte být vždy nejlepší, musíte nejdříve něčeho dosáhnout, abyste se prokázal, že si zasloužíte respekt. Věděla jsem, že chci žít ve společnosti, ve které by mě lidé brali takovou, jaká jsem a respektovali mé city, přání a obavy.

Bylo to hezké poznání. Proto rozhodnutí o přestěhování se do střední Evropy bylo jednoduché a proběhlo zcela bez výčitek.

Po celou tu dobu jsi udržovala vztah s Vaším českým přítelem?

Ano, byli jsme pořád spolu. Nicméně krátce po mém definitivním přestěhování se do České republiky se náš vztah rozpadl. I tak jsem mu však vděčná za pomoc, kterou mi v začátcích poskytl. Pomohl mi zorientovat se v tom, jak to tu chodí a sehnat ubytování a práci.

Jak vypadal začátek Vašeho nového života v Praze?

Pamatuji si, že jsem do Prahy přijela 5. září 2004 v 7 hodin ráno. Hned v ten samý den jsem také zašla na svou vůbec první hodinu češtiny. A když se nás na hodině češtiny ptali, jak dlouho už tady bydlíme, za pomoci mých spolužáků jsem odpověděla: „Tak přibližně 2 hodiny“. Všichni z toho měli velkou legraci. Touto zábavnou formou začalo tehdy moje ponoření se do pražského života. Češtinu jsem studovala celkem 7 měsíců.

Věděla jsem, že se nechci vracet zpět, proto jsem s vypětím všech sil hledala své pracovní uplatnění v české metropoli. Hned druhý měsíc se ze mě stala lektorka anglického, francouzského a rumunského jazyka. Později jsem si našla práci v poradenské společnosti pro udělování dotací z evropských fondů. Vedení této společnosti mi pomohlo zařídit pracovní vízum. Jeho vyřízení trvalo celkem 9 měsíců, což je docela dlouhá doba.

Na své začátky vzpomínám jako na období tvrdé a neustálé práce, dření a zase jenom práce. A abych toho náhodou neměla málo, ve svém volném čase jsem ještě v Rumunsku studovala online magisterský obor zaměřený na řízení projektů.

Byl pro Vás rok 2005 v něčem převratovým?

Tento rok změnil můj dosavadní život poměrně hodně. Našla jsem uplatnění v mém vystudovaném oboru, který mě vždy bavil – tedy v žurnalistice. Stala se ze mě novinářka pro

Czech Business Weekly. Splňovala jsem pro výkon tohoto povolání všechny předpoklady. Měla jsem výbornou znalost angličtiny a má česká slovní zásoba byla – díky mé lásce ke knihám – také velmi slušná.

Začínala jsem jako freelancer (pozn. red. novinář na volné noze). A po 5 letech jsem se vypracovala na zástupkyni šéfredaktora. Novinařina nabízí hodně příležitostí k seznamování se a k seberealizaci. Všechno ovšem někdy skončí. V roce 2010 vyšly noviny Czech Business Weekly naposledy.

Co jste dělala potom? Začala jste pracovat pro jiné noviny?

Založila jsem si vlastní společnost Media Education CEE, která poskytuje mediální školení a poradenství v oblasti komunikace. Dávám přednost kvalitě před kvantitou, a proto mým cílem nebylo, aby má firma poskytovala klientům univerzální rady, ale spíše se vyprofilovala ve své úzké specializaci.

Na začátku jsem firmám nabízela mediální školení v angličtině. Musím ale přiznat, že pro mé klienty nebylo vůbec snadné mluvit anglicky. Ne, že by to neuměli, ale báli se. A tak jsem to byla já, kdo se musel přizpůsobit. Začala jsem přednášet v češtině.

Jistě, nejsem rodilá mluvčí a stále se při vzájemné komunikaci setkávám s určitými problémy – třeba, těžko odlišuji hovorová slova od spisovného jazyka. Zůstává mi však spousta plusů. Novinařina mě naučila vytrvalosti při práci pod stresem, pomohla mi porozumět komunikačním kanálům, stylizovat jazyk a mít cit pro příběh.

Momentálně se specializuji na poradenství, školení a mediální komunikaci. K dnešnímu dni firma existuje již dva roky. Práce mě stále baví a mé klienty zase baví se mnou spolupracovat. Zvláště když vidí pozitivní dopad mediální komunikace na jejich podniky. Díky jejich zájmu se firma Media Education CEE neustále rozvíjí a roste.